

Neděle před koncem církevního roku – 9. listopadu 2014

čtení: Mt 24,42-51

kázání:

„Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy.“ (2K 6,2) Je čas spásy pro nás, kéž jej nepromarňujeme, ale naplníme tobě milým jednáním.

 1Te 5,1-6

Kdybych to byl býval věděl, že bude písemka z matematiky, tak bych se učil, počítal bych si doma, podíval bych se na to ještě před hodinou. Neměl bych teď špatnou známku.

Kdybych věděl, že se cestou stanu svědkem dopravní nehody, tak bych si do mobilu uložil číslo tísňového volání, na záchranku, lékárníčka by byla v pořádku, snažil bych se umět aspoň základy první pomoci. Nevěděl jsem to předem, tak jsem panikařil, nepomohl správně, možná nadělal víc škody jak užítku.

Situace, které nějak každý, sestry a bratři, z vlastní zkušenosti známe. Všichni si tu a tam říkáme: „Kdybych to věděl dopředu!“ Mohl bych se lépe připravit, dopadlo by to úplně jinak, nebyl bych zaskočen, nemile překvapen, nebyl bych „nachytán na hruškách.“ Kdyby ...

V tesalonické sboru měli také někteří obavy, aby je nezastihl nepřipravené konec. Konec světa, den Páně. Čekali, že Ježíš přijde znovu, podruhé v moci a slávě, jako soudce všeho světa, nastolí v plnosti své království, nový věk. Nechtěli tím být zaskočení. Protože to se může stát, že taková věc zaskočí. Že se s tím vůbec nepočítá. Že má člověk svoje plány, že si svou budoucnost nějak maluje – a najednou má být všechno úplně jinak?

Ano, i tohle známe. I nám se tu a tam stane, že všechny naše plány vezmou za své, že nám něco udělá čáru přes rozpočet, že musíme vše přeorganizovat, „převorat.“ V naší společnosti takových důvodů nebývá mnoho, nejsme toho ochotni jen tak kvůli něčemu, ale jsou takové skutečnosti. Třeba vážná nemoc, ať naše vlastní nebo někoho z blízkých nám lidí. Anebo dokonce smrt. To pak jde stranou ledascos, o čem bychom si to neuměli ani náhodou představit. Když nastane konec, ne sice světa, ale lidského života, pak vezme za své mnoho z našich představ a plánů. Mnohé z toho, co musíme, co se bez nás v žádném případě neobejde, je najednou naprosto nicotné. Změnit, zrušit, přeložit jde náhle cokoliv. Pro živého bychom to neudělali, když ale umře, jde to. Známe to sami na sobě.

Kdybychom to tak ale věděli dopředu! Mohli bychom si to v klidu naplánovat, nebýt zaskočení, mohli bychom se připravit, kdybychom to čekali. Ale nevíme. A přesto máme čekat. Přesto máme a můžeme být připraveni. Můžeme být připraveni na to, o čem nevíme, kdy to přijde, kdy to nastane, zda to zažijeme, zda se toho vůbec my osobně dožijeme.

Apoštol Pavel na to má pro tesalonické křesťany recept. Jak být připraveni na to, že přijde nečekaný konec. Ať už všeobecný nebo čistě osobní.

Píše jim o tom v obrazech a podobenstvích: „Jste děti světla, žijete ve světle. Proto vás nepřekvapí příchod dne, kdy se bude rozednívat, kdy nad tmou z vítězí světlo. Jste ve světle dne, za světla se nespí, spí se v noci, vy nespěte, ale bděte, buďte vzhůru, připraveni.“

Světlo a tma, den a noc, to jsou jasné a srozumitelné obrazy pro dobro a zlo. Podobenství Boha na straně jedné a nicoty, pustoty a prázdnoty na straně druhé, podobenství radosti, pokoje, štěstí, harmonie, a proti tomu trápení, bolestí, úzkostí a soužení. Obraz naplnění, smysluplnosti, a obraz opaku: marnosti a pomíjivosti.

Vy jste na straně světla a dne. To neznamená, že by také někdo jiný, někdo další nemohl být. Ale to je ujištění, že vy máte podíl na tom všem dobrém, co tu právě bylo vyjmenováno. Vy se nemusíte trást, že byste o to přišli. Vám tohle dědictví nikdo nevezme. Vám, kdo se upínáte k Bohu skrze Ježíše Krista náleží ujištění, že žijete ve světle. Už teď. Až přijde v plnosti den, nebudete tím nijak zaskočení ani nemile překvapeni. Vždyť víte, že to přijde, čekáte to, máte v tom svou veškerou naději.

Jestliže žijí podle zákonů Božího království, které přijetí má, pak může přijít dnes, či zítra, či za tisíc let, je mi to jedno, nijak mne to neznervózňuje a ani nijak jinak nezneklidňuje. „O dni ani hodině není třeba vám psát.“

Už apoštol Pavel znal to, co my, když se podíváme kolem sebe. Znal zástupy lidí, kterým se dařilo natolik dobře, že od budoucnosti vůbec nic neočekávali. Anebo jen zhoršení. Žili v míru, hmotně zajištěni, dokonce v blahobytu, měli svou práci, svůj byznys. Do budoucnosti hleděli spíš s obavami, že se to nějak pokazí, úspory se znehodnotí, vypukne válka, nastane hospodářská krize. Měli a chtěli všechno hned a tady. Protože nedokázali čekat víc, tak jako to čeká víra. Nedokázali hledět ve své tmě dál, jako člověk běžně ve tmě nevidí. Narozdíl od synů světla. Měli své jisté, upnuli se k tomu a jen žili ve strachu z toho, že by o to své mohli přijít, pokud nastane nějaký zásadní zlom. Zlom, kterému Pavel říká „den Páně.“ Boží zásah do dějin. Či dokonce konec dějin úplně. Konec světa. Pro člověka ve světě zabydleného a spokojeného ta nejhorší představa. O všechno přijde. Ó hrůzo!

Pak je tu druhý extrém, který ale Pavel neprosazuje. Pohled, který za každým zemětřesením či jinou přírodní pohromou, za každou novou válkou či novou epidemií dosud neznámé nemoci vidí neodvratná znamení blížícího se konce. Je nesmysl podle toho počítat, kdy přijde konec. Zatím to navzdory mnoha biblickým varováním, že to je k ničemu, přineslo vždy jen neštěstí těch, kdo se na něco takového spolehli. Synové světla ve světle vidí, že to je po tisíciletí trvalý stav světa, že z toho nic určit a vyčíst nemůže.

Buď nečekat nic, anebo se upnout na jeden konkrétní termín, obojí je špatně. Protože nevíme. A přesto se můžeme připravit. Žít v souladu s tím, co přichází. Čekáme-li příchod Kristův, pak žít v souladu s Kristem. A žít beze strachu, neochvějně a v nadějném vyhlížení nedat se jen tak něčím rozhodit. Tohle máme na dosah, tohle ve víře můžeme.

Amen